

МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ

ОТВАРАЊЕ

ОТВАРАЊЕ

*У ӯзлу мо̄га бац̄и невелико̄ дворџӣа,
које није Све али ни оно го̀лемо Ниџӣа,
цвеӣ црвене лале мирно сад о̄твара лаӣице.
То је део биљне љубави, као и г̄рознице.*

*А ја све ово са радоџћу људски љедам
и шада на већ озеленелу џраву седам
усред наџе џироке Земље – џамнице,
далеко од леда Свеӣа и о̄ња – зверчице.*

*О̄тварање цвеӣа је џраво оживљавање
али и оно у црнџлу јако хӣро несџајање,
џа изједначавање звука изворско̄ врела
и џиџине хрӣе сиво̄ и охлађено̄ џейела.*

И ШТА ДА ПИШЕМ

*И џӣа да џиџем, ӣграјући се речима
као џӣо се сада ӣграм у блоку
црџајући џолудечије црџеже све̄а
и сваче̄а џӣо ми џадне на џамеӣ?
Али речи, џе џчеле из коџнице језика
(ах, џесничка слика!) ӣак долазе
из некаквих дубина осеӣљиво̄ човека,*

сликају и изражавају личне доживљаје.
Лежим у кревету, под јорџаном
и под ћебадима, бац хладно ми је,
слабо се ложи јер је понесло горива
а болестан сам и нема ме да набавим
ново гориво за пећи и све то средим.
Богаљски зледам кроз прозор,
сија сунце, али јануар је, зима,
а снежове нам тек обећавају.
Но, ти у Београду још не падају.
И да ћесму учиним живојнијом,
ево, преписујем речи из романа
Лоренса Стерна „Трисам Шенди”
а из превода Станислава Винавера:
„ђога, ђогаи, хаи, парии, коњиц,
кљусе, рага” ја још овде додајем
и оно своје – пасив, риђани, вранац
да бац не испаднем и будем злу.

МИЛИ МОЈИ

Драги моји преци, они које сам видео
и они који сје пре мога живога несали
ја сје у причама и на фотосима осали
наравно, о мили, ви сје ипак добар део
мога рђавога и можда бољег живога
зде нисам појуи неког лажљивог скоја.
Не величавам вас, ви ми нисје синоменици
али знам да без вас на свеојијој слици
никако, никако, бац никако не бих био.
Овде сам али, да знаје, нисам се савио
као осуцени храсиов лиса али ћуим,
говорим и све реје се на људе љуим.
Само сам ово сјално дисање и зледање
свеја а ју су зверке, вода и ламсање,
ноћи и дани, мора и планине, црно и бело,
као и оно бујно зеленило и жуја а увело.

ЕХ, РЕЧИ, РЕЧИ

*Ех, речи, речи, речи, волео сам више,
уместио да будем овде, да сам са вама
али и са мојим бацџ љадним мачкама.
И да им ѿмажем а не да се ѿу њице
моје слабо шело или у кревету да лежи.
Можда оно свакодневно ѿако бежи
од сѿварносѿи ѿа ѿад речи зајисујем
оловком и као да у ѿицини овде ѿсујем.
Али волео бих да нам је жив Новица
Тадић да са њим врло живо разговарам
и да ѿако нас двојица ѿу сѿојимо а лица
нам се љедају ѿе најирњи мрак да варам,
мада знам да нас вреба ѿај времена убица
и ка њему црвеном крѿом ѿек млаѿарам.*

КАДА ПИШЕШ

Процеѿај са мном кроз једну велику вароц...
Љубомир Ненадовић, „Писма из Италије”

*Када ѿицец о ицчезлим Помѿејима,
цѿѿовани Ненадовићу, ѿако ми свеѿиње,
оне су, кажец, ѿокривене камењима
или цѿѿо владика Њеѿоц вели, ѿо оѿомиње,
бацџ вазда, човека на њеѿово ницѿѿавило.
Уосѿалом, цѿѿа је овде хиљаду ѿодина,
ѿе цѿѿа је ѿо цѿѿо се исѿод неба зѿрчило
и наѿомилало усред нацѿих ѿусѿолина?
Ницѿѿа, сува ѿомила лицѿа, сива ѿрацина
цѿѿо лежи док овде све не ѿосѿане ѿицина.*

ВРЕМЕ ЈЕ ДА ПРЕСТАНЕМ

*Можда је већ време да иѿак ѿресѿанем
да ѿицем ѿесме, да коначно већ зађуѿим
јер сам сиѿурно досадио мноѿима и љуѿим
млађе ѿеснике својим ѿесмама ѿа онда нем*

да радим друге, ошћљиве и корисније сивари.
Нису њесме шамна крв и крвопока живи дамари.
Бивци пријатељ ме зове неморалним човеком
и као такав нећу се дружити са овим веком.
Можда је ипак време да само гледам и ћућим
ја у шцини и у сиварима око себе да наслућим
и пронађем Све а оно црнело и велико Ниција
нека ми буде цио даље од земаљског боравиција.